

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Cdo/73/2020
Identifikačné číslo spisu: 5619200367
Dátum vydania rozhodnutia: 28.09.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Oľga Trnková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:5619200367.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Prima banky a. s., so sídlom v Žiline, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, proti žalovanému X. o 5 951, 53 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 10 Csp 13/2019, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 30. januára 2020 sp. zn. 9 Co 261/2019, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Žiline z 30. januára 2020 sp. zn. 9 Co 261/2019 a rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš z 13. mája 2019 č. k. 10 Csp 13/2019 - 78 vo výroku, ktorým žalobu vo zvyšku zamietol a rozhodol o trovách konania z r u š u j e a vec mu v rozsahu zrušenia vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

/ Okresný súd Liptovský Mikuláš rozsudkom z 13. mája 2019 č. k. 10 Csp 13/2019 - 78 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi 6 119,28 € , spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 5 951, 53 € od 22. 1. 2019 do zaplatenia, ktoré povolil žalovanému splácať v mesačných splátkach vo výške 100 € splatných vždy k poslednému dňu príslušného kalendárneho mesiaca , počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku, pričom omeškanie s plnením jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol a žalobkyňi priznal voči žalovanému náhradu trov konania v plnom rozsahu. V odôvodnení uviedol, že v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami a vykonaným dokazovaním mal preukázanú dôvodnosť žaloby vo vyhovujúcej časti. Medzi stranami nebolo sporným , že uzatvorili zmluvu o úvere, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 8 000 €, ktorý sa zaviazal splatiť , spolu s dojednaným úrokom, v mesačných splátkach. Išlo o zmluvu o spotrebiteľskom úvere , ktorá obsahovala všetky zákonné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Keďže žalovaný si svoju povinnosť uhrádzať riadne a včas dojednané splátky neplnil, žalobkyňa ho po predchádzajúcom upozornení na možnosť uplatnenia práva podľa § 565 Obchodného zákonníka (žiadať zaplatenie celého zostatku dlhu) , vyzvala na splatenie zostávajúcej nesplatennej časti úveru s príslušenstvom (§ 565 Obchodného zákonníka a čl. 2 .9 Obchodných podmienok pre úvery občanom právo vyhlásiť splatnosť úveru v dôsledku omeškania s plnením splátky o viac ako 3 mesiace) . Žalobkyňa dodržala postup podľa § 53 ods. 9 Obchodného zákonníka , keďže 14. 11. 2018, teda v lehote nie kratšej ako 15 dní , upozornila žalovaného na možnosť žiadať zaplatenie

celého úveru. Podľa prehľadu splácania úveru, bol žalovaný ku dňu 17. 1. 2019 viac ako tri mesiace v omeškani s úhradou splátky splatnej 15. 10. 2018. Preto uložil žalovanému zaplatiť nesplatenú istinu vo výške 5 951, 53 € , úrok z úveru ku dňu jeho splatnosti t. j. k 21. 9. 2019 vo výške 164, 82 € a úrok z omeškania vo výške 2, 93 € a následne odo dňa predčasnej splatnosti úveru t. j. od 22. 1. 2019 do zaplattenia. Žalobkyni nepriznal úroky z omeškania z úrokov , pretože Občiansky zákonník neumožňuje priznať príslušenstvo z príslušenstva , teda úroky z omeškania z úrokov. Tiež nepriznal žalobkyni úrok z omeškania za obdobie od 18. 1. 2019 do 21. 1. 2019 , lebo celý nezaplattený zvyšok istiny sa stal splatným až 21. 1. 2019. Napokon zamietol podanú žalobu aj v časti úrokov uplatnených za obdobie po splatnosti úveru t. j. od 22. 1. 2019 do zaplattenia. Zmluvný úrok ako odplata (cena) za poskytnuté peňažné prostriedky prislúcha veriteľovi len za dojedanú dobu poskytnutia úveru . O povolení plnenia v splátkach rozhodol podľa § 232 ods. 4 CSP a o trovách konania podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP.

2/ Krajský súd v Žiline na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 31. januára 2020 sp. zn. 9 Co 261/2019 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a stranám nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Uviedol, že žalobkyňa namietala nepriznanie jej aj úroku z úveru po jeho splatnosti , ktorú námietku vyhodnotil za nedôvodnú, lebo po nadobudnutí splatnosti veriteľovi vzniká nárok na vrátenie požičanej sumy vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu splatnosti úveru . Ak teda nastal stav , kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky , ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekonformný stav , kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti plnenia a veriteľ by naďalej inkasoval úroky zo sumy, ktorú mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. Išlo by o právny stav, podľa ktorého by sa poprel účinky veriteľom vyvolanej zmeny v obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval ako keby k takejto zmene nedošlo, zatiaľ čo spotrebiteľovi by neboli garantované nejaké práva , ktoré by mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanej zmeny záväzku. Za nedôvodnú považoval aj námietku o nepriznaní úroku z omeškania za uvedené obdobie z rozvedených dôvodov. Za správny považoval aj výrok o povolení splátok , keď stanovené splátky povedú k postupnému zníženiu dlhu, čo je pre veriteľa výhodnejšie ako mať priznanú celú pohľadávku a reálne ju nevymôcť. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

3/ Proti tomuto rozsudku krajského súdu vo výroku, ktorým zamietol žalobu v časti nároku spočívajúceho v (zmluvných) úrokoch uplatnených odo dňa zosplattenia do zaplattenia podala dovolanie žalobkyňa. Žiadala, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu v dovolaní napadnutej časti zrušil a aby zrušil i rozsudok súdu prvej inštancie a vec v tomto rozsahu vrátil súdu prvej inštancie. Prípustnosť dovolania odôvodnila poukazom na ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. V odôvodnení dovolania namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu v dovolaní napadnutej časti spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, ktoré záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá nebola riešená v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu, a to „či v prípade spotrebiteľského úveru má veriteľ nárok na zaplattenie (zmluvného) úroku od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie, teda aj po predčasnom zosplattení úveru.“ Dovolateľka mala za to, že v danom prípade súd síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, nakoľko podľa jej názoru nárok na zaplattenie úroku trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie, teda aj po predčasnom zosplattení. Poukazom na ustanovenie § 502 ods.1 a §503 ods.3 Obchodného zákonníka argumentovala, že obsahom záväzku dlžníka nie je vrátiť len poskytnuté peňažné prostriedky, ale aj zaplatiť zmluvne dohodnuté úroky, ktoré nemožno stotožňovať s úrokmi z omeškania. Úroky sú odplatom za poskytnutie peňažných prostriedkov, predstavujú cenu úveru a dlžník ich je povinný platiť od okamihu ich reálneho poskytnutia až do okamihu ich reálneho vrátenia, a to či už v lehote alebo v omeškani. Úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv omeškani dlžníka, ktoré je skutočnosťou, ktorá zakladá vznik nových sankčných záväzkov dlžníka a samotný vznik nároku na úrok z úveru neovplyvňuje. Svoje tvrdenia podporila poukazom na viaceré konkrétne rozhodnutia odvolacích súdov. Vo vzťahu zmluvných úrokov a úrokov z omeškania a priamo aj k ich uplatniteľnosti veriteľom popri sebe po predčasnom zosplattení dlhu poukázala na rozhodnutie NS ČR sp.zn. 33Cdo/212/2014.

4/ Žalovaný sa k dovolaniu nevyjadril.

5/ Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu , v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie

vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s ustanovením § 429 ods. 2 písm. b) CSP, skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je prípustné a dôvodné.

6/ Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

7/ Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

8/ Podľa § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (ods. 1). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ods. 2).

9/ Ako už bolo uvedené, v preskúmvanej veci dovolateľka prípustnosť dovolania odôvodnila poukazom na ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b) CSP, z ktorého vyplýva, že dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, pričom malo ísť o otázku existencie a výšky nároku veriteľa zo (spotrebiteľského) úverového vzťahu na zaplatenie zmluvného úroku po predčasnom zosplatnení úveru.

10/ V dobe rozhodovania dovolacieho súdu o dovolaní v tomto spore však už uvedená právna otázka bola dovolacím súdom riešená v rozhodnutí zo 16. júna 2020 sp. zn. 5 Cdo 42/2020 v druhovo totožnej veci tej istej dovolateľky, v ktorom najvyšší súd (o. i.) uviedol:

„14. Otázka (ne)možnosti kumulácie zmluvných úrokov a úrokov z omeškania po zosplatnení úverovej zmluvy, kde jednou zo zmluvných strán je spotrebiteľ, je predmetom dlhodobej diskusie odbornej verejnosti, nakoľko jednoznačné legislatívne riešenie, ktoré by sa výslovne k problematike vyjadrilo, absentuje. Z rozhodovacej praxe odvolacích súdov pretrváva nesúlad v riešení otázky možného priznania zmluvných úrokov po predčasnom zosplatnení úveru, kedy sa vyprofilovali tri skupiny rozhodnutí.

15. Jedna kategória rozhodnutí zmluvné úroky po zosplatnení úveru nepripúšťa a priznáva len úroky z omeškania. Odôvodňuje to tým, že po nadobudnutí splatnosti úveru (či už celého alebo jednotlivých splátok) veriteľovi vzniká nárok na vrátenie požičanej sumy, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu splatnosti úveru (alebo jeho časti). Ak teda nastal stav, kedy dlžník už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba (pretože tieto sú už splatné) a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov dlžníkom (rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Co/129/2018 a 4Co/86/2019, Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/51/2019 a 24Co/ 769/2015, Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11Co/168/2018, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 22Co/67/2017, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co/311/2017, Krajského súdu v Nitre sp. zn. 25Co/211/2017, Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19Co/57/2018 a Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co/113/2019).

16. Druhá skupina rozhodnutí kumuláciu zmluvne dohodnutých úrokov a úrokov z omeškania po predčasnom zosplatnení úveru pripúšťa. Argumentuje zmluvnou autonómiou strán, kedy žiaden zákon výslovne nezakazuje dohodnúť úroky i za dobu, po ktorú bude istina dlžníkom skutočne užívaná do jej faktického vrátenia veriteľovi, teda i za dobu, v ktorej sa dlžník ocitne v omeškani so splnením svojho záväzku. Pokiaľ by takáto dohoda nebola prípustná, mohlo by to vyvolať absurdnú situáciu, keby sa dlžník porušením svojich zmluvných povinností splácať úverové splátky dostal do výhodnejšej pozície, v ktorej by napriek nevráteniu peňažných prostriedkov mal tieto vo svojej dispozícii naďalej bez povinnosti uhradiť odmenu za ich poskytnutie, t. j. zaplatiť veriteľovi úrok aj za obdobie po predčasnom zosplatnení úveru vyvolanom porušením zmluvných povinností (rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/297/2017, Krajského súdu v Nitre sp. zn. 7Co/326/2017 a 7Co/116/2018, Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/138/2017 a 16Co/108/2018, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43Cob/186/2013, Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 3Co/210/2018 a Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/12/2017).

17. Tretia skupina rozhodnutí pripúšťa kumuláciu dohodnutých úrokov a úrokov z omeškania obmedzene, iba do výšky, akú by pri riadnom plnení povinností žalovaný na dohodnutých úrokoch zaplatil. Vychádza z názoru, že aj po predčasnom zosplatnení úveru zostáva záväzok platiť úrok

rovnaký, ako v čase jeho dojednaní, t. j. patrí v rovnakej výške a za rovnaké obdobie, bez ohľadu na to, či k omeškaniu dlžníka s platením úveru došlo alebo nedošlo. Súčasne vyslovila názor, že dojednanie, podľa ktorého veriteľovi patria v prípade omeškania dlžníka úroky až do skutočného vrátenia istiny úveru je pre dlžníka - spotrebiteľa nevýhodné, a preto v zmysle § 54 ods. 1 OZ neplatné (rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/120/2019 a Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6Co/168/2018).

18. Zmluva o úvere uzavretá medzi stranami sporu je spotrebiteľskou zmluvou podliehajúcou zákonu č. 129/2010 Z. z. Tento zákon ale nepokrýva všetky otázky vzniku úverového zmluvného vzťahu, práv a povinností strán, ktoré zo zmluvného vzťahu vyplývajú, riešenia otázok, na akú dobu je dlžník povinný platiť úroky z poskytnutého úveru, vzťah úrokov z úveru a úrokov z omeškania, výšku úrokov z omeškania, ktoré sú predmetom úpravy Obch. z. Zmluva o úvere je v zmysle § 261 ods. 6 písm. d/ Obch. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere tzv. absolútnym obchodom, a preto bez ohľadu na povahu účastníkov zmluvy o úvere je potrebné pri posudzovaní tohto právneho vzťahu vychádzať aj z ustanovení Obch. z. o zmluve o úvere (§ 497 a nasledujúce). Ustanovenia OZ sa v prípade právneho vzťahu, účastníkom ktorého je spotrebiteľ, použijú vtedy, ak v Občianskom zákonníku existuje také ustanovenie, ktoré je možné prednostne aplikovať (§ 52 ods. 2 OZ.).

19. Z ustanovení § 497 a § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka vyplýva, že zmluva o úvere nemôže byť dohodnutá ako bezúročná. U spotrebiteľských úverov je jednou z náležitostí, ktoré musí zmluva obsahovať, uvedenie doby trvania zmluvy (§ 9 ods.2 písm. d/ zákona č. 129/2010 Z. z.). To znamená, že doba trvania zmluvy pri jej vzniku je časovo ohraničená. V súčasnej právnej úprave zmluvy o úvere absentuje explicitná úprava konečného okamihu povinnosti dlžníka platiť úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov, v § 502 ods. 1 vete prvej Obchodného zákonníka je uvedené len to, že dlžník je povinný platiť veriteľovi úroky z úveru od doby poskytnutia peňažných prostriedkov.

20. Zo žiadneho ustanovenia Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka, či zákona č. 129/2010 Z. z. nevyplýva zákaz dohody účastníkov úverovej zmluvy o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do úplného splatenia úveru. Obchodný zákonník, ani Občiansky zákonník nemodifikuje moment trvania záväzku platiť úrok, ani jeho výšku v prípade omeškania dlžníka s platením úveru ani v prospech dlžníka, ani v prospech veriteľa.

21. Za situácie, že dlžník z úverového vzťahu porušil povinnosť splácať úver, v dôsledku čoho došlo k jeho zosplateniu veriteľom, je nutné dospieť k záveru, že neexistuje rozumný dôvod na to, prečo by dlžník nemal platiť úroky z úveru, ktoré sú odplatom za poskytnutý úver, a to vo výške, na akej sa s veriteľom dohodol. Peňažnými prostriedkami, resp. protihodnotou za ne získanou dlžník disponuje, zmluvné povinnosti porušil a z porušenia povinností profitovať nemôže, keďže zmluvné úroky sú spravidla vyššie ako úroky z omeškania.

22. Zosplatenie je inštitút slúžiaci ochrane veriteľa, podstata úverového vzťahu a jeho existencia zostáva zachovaná, veriteľ nemá peňažné prostriedky, patrí mu za ne dohodnutá odmena, záväzok dlžníka v zmysle platenia dohodnutej odmeny zostáva nedotknutý a aplikuje sa na dobu, na ktorú bola zmluva dohodnutá ako doba riadneho splácania úveru, keďže dohodnuté úroky majú zmluvný základ. Rozdiel je len v tom, že pre omeškanie k povinnosti platiť zmluvné úroky pristupuje povinnosť platiť úroky z omeškania. Inak povedané, dlžníkovi zostáva záväzok platiť úrok rovnaký, ako v čase jeho dojednaní, t. j. veriteľovi patrí úrok v rovnakej výške a za rovnaké obdobie, bez ohľadu na to, či k omeškaniu dlžníka s platením úveru došlo alebo nedošlo.

23. 1. Pre spotrebiteľa je však nevýhodné, aby platil úroky až do zaplatenia istiny. Dojednanie, ktorého obsahom je platenie dohodnutých úrokov až do zaplatenia istiny, jeho postavenie zhorší. Pokiaľ by totiž spotrebiteľ, ktorý sa pre svoju ekonomickú situáciu dostal s plnením splátok úveru do omeškania, musel v dôsledku vyhlásenia predčasnej doby splatnosti úveru platiť dohodnuté úroky až do úplného splatenia istiny, zaplatil by v konečnom dôsledku sumu neprimerane vysokú ako náhradu za poskytnutie peňazí. Dohodnuté úroky predstavujú cenu peňazí za ich poskytnutie na vopred dohodnuté obdobie, tzn. že jej výška musí byť stanovená v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Dlžník teda presne vie, koľko bude povinný za poskytnuté peniaze veriteľovi zaplatiť.

23. 2. Túto vedomosť však dlžník - spotrebiteľ nemá v prípade dojednaní, ktoré umožňujú navyšovanie tejto ceny bez jej presného ohraničenia. Keďže spotrebiteľ nevie predpokladať časový úsek svojho omeškania, nie je možné ani určiť celkovú výšku zmluvného úroku, ktorý sa môže bez fixného ohraničenia navyšovať neobmedzene. Takto stanovená cena teda nie je vyjadrená určito, jasne a

zrozumiteľne. Z tohto dôvodu potom dojednanie, ktorým sa dlžník - spotrebiteľ zaviazal platiť dohodnuté úroky až do úplného zaplatenia istiny po vyhlásení predčasnej doby splatnosti úveru spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a takéto dojednanie je teda porušením ustanovenia § 53 ods. 1 OZ.

23. 3. Na druhej strane postavenie veriteľa - dodávateľa sa aj bez uvedeného dojednania nezhorší, pretože v prípade, ak mu v dôsledku nesplatenia úveru v dohodnutej dobe vznikne škoda, jeho právo zostáva zachované, pravda po zohľadnení zaplatených úrokov z omeškania, ktoré plnia funkciu paušalizovanej náhrady škody.

24. Dovolací súd dospel k záveru, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí.“

11/ Uvedenú právnu otázku následne totožným spôsobom riešili i ďalšie rozhodnutia dovolacieho súdu (napr. sp. zn. 2 Cdo 115/2019, 8 Cdo 237/2019, 8 Cdo 135/2020).

12/ Dovolací súd vzhľadom na predmetné rozhodnutie uvádza, že právny záver vyjadrený v uvedenom rozhodnutí je aktuálny a dovolací súd naň berie zreteľ aj v preskúmvanej veci . Podľa právneho názoru dovolacieho súdu dovolateľka opodstatnene namieta, že odvolací súd (a aj súd prvej inštancie) sa ním zvoleným riešením otázky „či v dôsledku poskytnutia ochrany slabšej zmluvnej strany má veriteľ právo na zaplatenie riadnych úrokov z úveru len do momentu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru“ odklonil od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu . Teda dovolateľka oprávnene namieta , že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

13/ Dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie je prípustné a zároveň dôvodné, a teda je potrebné napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť (§ 449 ods. 1 CSP). Keďže nápravu nemožno dosiahnuť iba zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd zrušil aj rozhodnutie súdu prvej inštancie (§ 449 ods. 2 CSP) a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

14/ Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazané právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 454 ods. 3 CSP).

15/ Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

/ Okresný súd Liptovský Mikuláš rozsudkom z 13. mája 2019 č. k. 10 Csp 13/2019 - 78 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 6 119,28 € , spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 5 951, 53 € od 22. 1. 2019 do zaplatenia, ktoré povolil žalovanému splácať v mesačných splátkach vo výške 100 € splatných vždy k poslednému dňu príslušného kalendárneho mesiaca , počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku, pričom omeškanie s plnením jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol a žalobkyni priznal voči žalovanému náhradu trov konania v plnom rozsahu. V odôvodnení uviedol, že v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami a vykonaným dokazovaním mal preukázanú dôvodnosť žaloby vo vyhovujúcej časti. Medzi stranami nebolo sporným , že uzatvorili zmluvu o úvere, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 8 000 €, ktorý sa zaviazal splatiť , spolu s dojednaným úrokom, v mesačných splátkach. Išlo o zmluvu o spotrebiteľskom úvere , ktorá obsahovala všetky zákonné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Keďže žalovaný si svoju povinnosť uhrádzať riadne a včas dojednané splátky neplnil, žalobkyňa ho po predchádzajúcom upozornení na možnosť uplatnenia práva podľa § 565 Obchodného zákonníka (žiadať zaplatenie celého zostatku dlhu) , vyzvala na splatenie zostávajúcej nesplatennej časti úveru s príslušenstvom (§ 565 Obchodného zákonníka a čl. 2 .9 Obchodných podmienok pre úvery občanom právo vyhlásiť splatnosť úveru v dôsledku omeškania s plnením splátky o viac ako 3 mesiace) . Žalobkyňa dodržala postup podľa § 53 ods. 9 Obchodného zákonníka , keďže 14. 11. 2018, teda v lehote nie kratšej ako 15 dní , upozornila žalovaného na možnosť žiadať zaplatenie celého úveru. Podľa prehľadu splácania úveru, bol žalovaný ku dňu 17. 1. 2019 viac ako tri mesiace v

omeškani s úhradou splátky splatnej 15. 10. 2018. Preto uložil žalovanému zaplatiť nesplatenú istinu vo výške 5 951, 53 €, úrok z úveru ku dňu jeho splatnosti t. j. k 21. 9. 2019 vo výške 164, 82 € a úrok z omeškania vo výške 2, 93 € a následne odo dňa predčasnej splatnosti úveru t. j. od 22. 1. 2019 do zaplattenia. Žalobkyni nepriznal úroky z omeškania z úrokov , pretože Občiansky zákonník neumožňuje priznať príslušenstvo z príslušenstva , teda úroky z omeškania z úrokov. Tiež nepriznal žalobkyni úrok z omeškania za obdobie od 18. 1. 2019 do 21. 1. 2019 , lebo celý nezaplattený zvyšok istiny sa stal splatným až 21. 1. 2019. Napokon zamietol podanú žalobu aj v časti úrokov uplatnených za obdobie po splatnosti úveru t. j. od 22. 1. 2019 do zaplattenia. Zmluvný úrok ako odplata (cena) za poskytnuté peňažné prostriedky prislúcha veriteľovi len za dojednanú dobu poskytnutia úveru . O povolení plnenia v splátkach rozhodol podľa § 232 ods. 4 CSP a o trovách konania podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP.

2/ Krajský súd v Žiline na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 31. januára 2020 sp. zn. 9 Co 261/2019 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a stranám nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Uviedol, že žalobkyňa namietala nepriznanie jej aj úroku z úveru po jeho splatnosti , ktorú námietku vyhodnotil za nedôvodnú, lebo po nadobudnutí splatnosti veriteľovi vzniká nárok na vrátenie požičanej sumy vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu splatnosti úveru . Ak teda nastal stav , kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky , ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekonformný stav , kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti plnenia a veriteľ by naďalej inkasoval úroky zo sumy, ktorú mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. Išlo by o právny stav, podľa ktorého by sa poprel účinky veriteľom vyvolanej zmeny v obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval ako keby k takejto zmene nedošlo, zatiaľ čo spotrebiteľovi by neboli garantované nejaké práva , ktoré by mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanej zmeny záväzku. Za nedôvodnú považoval aj námietku o nepriznaná úroku z omeškania za uvedené obdobie z rozvedených dôvodov. Za správny považoval aj výrok o povolení splátok , keď stanovené splátky povedú k postupnému zníženiu dlhu, čo je pre veriteľa výhodnejšie ako mať priznanú celú pohľadávku a reálne ju nevymôcť. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

3/ Proti tomuto rozsudku krajského súdu vo výroku, ktorým zamietol žalobu v časti nároku spočívajúceho v (zmluvných) úrokoch uplatnených odo dňa zosplattenia do zaplattenia podala dovolanie žalobkyňa. Žiadala, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu v dovolaní napadnutej časti zrušil a aby zrušil i rozsudok súdu prvej inštancie a vec v tomto rozsahu vrátil súdu prvej inštancie. Prípustnosť dovolania odôvodnila poukazom na ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. V odôvodnení dovolania namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu v dovolaní napadnutej časti spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, ktoré záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá nebola riešená v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu, a to „či v prípade spotrebiteľského úveru má veriteľ nárok na zaplattenie (zmluvného) úroku od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie, teda aj po predčasnom zosplattení úveru.“ Dovolateľka mala za to, že v danom prípade súd síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, nakoľko podľa jej názoru nárok na zaplattenie úroku trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie, teda aj po predčasnom zosplattení. Poukazom na ustanovenie § 502 ods.1 a §503 ods.3 Obchodného zákonníka argumentovala, že obsahom záväzku dlžníka nie je vrátiť len poskytnuté peňažné prostriedky, ale aj zaplatiť zmluvne dohodnuté úroky, ktoré nemožno stotožňovať s úrokmi z omeškania. Úroky sú odplatou za poskytnutie peňažných prostriedkov, predstavujú cenu úveru a dlžník ich je povinný platiť od okamihu ich reálneho poskytnutia až do okamihu ich reálneho vrátenia, a to či už v lehote alebo v omeškani. Úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv omeškanie dlžníka, ktoré je skutočnosťou, ktorá zakladá vznik nových sankčných záväzkov dlžníka a samotný vznik nároku na úrok z úveru neovplyvňuje. Svoje tvrdenia podporila poukazom na viaceré konkrétne rozhodnutia odvolacích súdov. Vo vzťahu zmluvných úrokov a úrokov z omeškania a priamo aj k ich uplatniteľnosti veriteľom popri sebe po predčasnom zosplattení dlhu poukázala na rozhodnutie NS ČR sp.zn. 33Cdo/212/2014.

4/ Žalovaný sa k dovolaniu nevyjadril.

5/ Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu , v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s ustanovením § 429 ods. 2 písm. b) CSP, skúmal, či sú

splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je prípustné a dôvodné.

6/ Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

7/ Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

8/ Podľa § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (ods. 1). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ods. 2).

9/ Ako už bolo uvedené, v preskúmvanej veci dovolateľka prípustnosť dovolania odôvodnila poukazom na ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, z ktorého vyplýva, že dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, pričom malo ísť o otázku existencie a výšky nároku veriteľa zo (spotrebiteľského) úverového vzťahu na zaplatenie zmluvného úroku po predčasnom zosplatení úveru.

10/ V dobe rozhodovania dovolacieho súdu o dovolaní v tomto spore však už uvedená právna otázka bola dovolacím súdom riešená v rozhodnutí zo 16. júna 2020 sp. zn. 5 Cdo 42/2020 v druhovo totožnej veci tej istej dovolateľky, v ktorom najvyšší súd (o. i.) uviedol:

„14. Otázka (ne)možnosti kumulácie zmluvných úrokov a úrokov z omeškania po zosplatení úverovej zmluvy, kde jednou zo zmluvných strán je spotrebiteľ, je predmetom dlhodobej diskusie odbornej verejnosti, nakoľko jednoznačné legislatívne riešenie, ktoré by sa výslovne k problematike vyjadriilo, absentuje. Z rozhodovacej praxe odvolacích súdov pretrváva nesúlad v riešení otázky možného priznania zmluvných úrokov po predčasnom zosplatení úveru, kedy sa vyprofilovali tri skupiny rozhodnutí.

15. Jedna kategória rozhodnutí zmluvné úroky po zosplatení úveru nepripúšťa a priznáva len úroky z omeškania. Odôvodňuje to tým, že po nadobudnutí splatnosti úveru (či už celého alebo jednotlivých splátok) veriteľovi vzniká nárok na vrátenie požičanej sumy, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu splatnosti úveru (alebo jeho časti). Ak teda nastal stav, kedy dlžník už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba (pretože tieto sú už splatné) a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov dlžníkom (rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Co/129/2018 a 4Co/86/2019, Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/51/2019 a 24Co/ 769/2015, Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11Co/168/2018, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 22Co/67/2017, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn.

12Co/311/2017, Krajského súdu v Nitre sp. zn. 25Co/211/2017, Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19Co/57/2018 a Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co/113/2019).

16. Druhá skupina rozhodnutí kumuláciu zmluvne dohodnutých úrokov a úrokov z omeškania po predčasnom zosplatení úveru pripúšťa. Argumentuje zmluvnou autonómiou strán, kedy žiaden zákon výslovne nezakazuje dohodnúť úroky i za dobu, po ktorú bude istina dlžníkom skutočne užívaná do jej faktického vrátenia veriteľovi, teda i za dobu, v ktorej sa dlžník ocitne v omeškani so splnením svojho záväzku. Pokiaľ by takáto dohoda nebola prípustná, mohlo by to vyvolať absurdnú situáciu, keby sa dlžník porušením svojich zmluvných povinností splácať úverové splátky dostal do výhodnejšej pozície, v ktorej by napriek nevráteniu peňažných prostriedkov mal tieto vo svojej dispozícii naďalej bez povinnosti uhradiť odmenu za ich poskytnutie, t. j. zaplatiť veriteľovi úrok aj za obdobie po predčasnom zosplatení úveru vyvolanom porušením zmluvných povinností (rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/297/2017, Krajského súdu v Nitre sp. zn. 7Co/326/2017 a 7Co/116/2018, Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/138/2017 a 16Co/108/2018, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43Cob/186/2013, Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 3Co/210/2018 a Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/12/2017).

17. Tretia skupina rozhodnutí pripúšťa kumuláciu dohodnutých úrokov a úrokov z omeškania obmedzene, iba do výšky, akú by pri riadnom plnení povinností žalovaný na dohodnutých úrokoch zaplatil. Vychádza z názoru, že aj po predčasnom zosplatení úveru zostáva záväzok platiť úrok rovnaký, ako v čase jeho dojednania, t. j. patrí v rovnakej výške a za rovnaké obdobie, bez ohľadu na to,

či k omeškaniu dlžníka s platením úveru došlo alebo nedošlo. Súčasne vyslovila názor, že dojednanie, podľa ktorého veriteľovi patria v prípade omeškania dlžníka úroky až do skutočného vrátenia istiny úveru je pre dlžníka - spotrebiteľa nevýhodné, a preto v zmysle § 54 ods. 1 OZ neplatné (rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/120/2019 a Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6Co/168/2018).

18. Zmluva o úvere uzavretá medzi stranami sporu je spotrebiteľskou zmluvou podliehajúcou zákonu č. 129/2010 Z. z. Tento zákon ale nepokrýva všetky otázky vzniku úverového zmluvného vzťahu, práv a povinností strán, ktoré zo zmluvného vzťahu vyplývajú, riešenia otázok, na akú dobu je dlžník povinný platiť úroky z poskytnutého úveru, vzťah úrokov z úveru a úrokov z omeškania, výšku úrokov z omeškania, ktoré sú predmetom úpravy Obch. z. Zmluva o úvere je v zmysle § 261 ods. 6 písm. d/ Obch. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere tzv. absolútnym obchodom, a preto bez ohľadu na povahu účastníkov zmluvy o úvere je potrebné pri posudzovaní tohto právneho vzťahu vychádzať aj z ustanovení Obch. z. o zmluve o úvere (§ 497 a nasledujúce). Ustanovenia OZ sa v prípade právneho vzťahu, účastníkom ktorého je spotrebiteľ, použijú vtedy, ak v Občianskom zákonníku existuje také ustanovenie, ktoré je možné prednostne aplikovať (§ 52 ods. 2 OZ.).

19. Z ustanovení § 497 a § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka vyplýva, že zmluva o úvere nemôže byť dohodnutá ako bezúročná. U spotrebiteľských úverov je jednou z náležitostí, ktoré musí zmluva obsahovať, uvedenie doby trvania zmluvy (§ 9 ods.2 písm. d/ zákona č. 129/2010 Z. z.). To znamená, že doba trvania zmluvy pri jej vzniku je časovo ohraničená. V súčasnej právnej úprave zmluvy o úvere absentuje explicitná úprava konečného okamihu povinnosti dlžníka platiť úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov, v § 502 ods. 1 vete prvej Obchodného zákonníka je uvedené len to, že dlžník je povinný platiť veriteľovi úroky z úveru od doby poskytnutia peňažných prostriedkov.

20. Zo žiadneho ustanovenia Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka, či zákona č. 129/2010 Z. z. nevyplýva zákaz dohody účastníkov úverovej zmluvy o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do úplného splatenia úveru. Obchodný zákonník, ani Občiansky zákonník nemodifikuje moment trvania záväzku platiť úrok, ani jeho výšku v prípade omeškania dlžníka s platením úveru ani v prospech dlžníka, ani v prospech veriteľa.

21. Za situácie, že dlžník z úverového vzťahu porušil povinnosť splácať úver, v dôsledku čoho došlo k jeho zosplateniu veriteľom, je nutné dospieť k záveru, že neexistuje rozumný dôvod na to, prečo by dlžník nemal platiť úroky z úveru, ktoré sú odplatom za poskytnutý úver, a to vo výške, na akej sa s veriteľom dohodol. Peňažnými prostriedkami, resp. protihodnotou za ne získanou dlžník disponuje, zmluvné povinnosti porušil a z porušenia povinností profitovať nemôže, keďže zmluvné úroky sú spravidla vyššie ako úroky z omeškania.

22. Zosplatenie je inštitút slúžiaci ochrane veriteľa, podstata úverového vzťahu a jeho existencia zostáva zachovaná, veriteľ nemá peňažné prostriedky, patrí mu za ne dohodnutá odmena, záväzok dlžníka v zmysle platenia dohodnutej odmeny zostáva nedotknutý a aplikuje sa na dobu, na ktorú bola zmluva dohodnutá ako doba riadneho splácania úveru, keďže dohodnuté úroky majú zmluvný základ. Rozdiel je len v tom, že pre omeškание k povinnosti platiť zmluvné úroky pristupuje povinnosť platiť úroky z omeškania. Inak povedané, dlžníkovi zostáva záväzok platiť úrok rovnaký, ako v čase jeho dojednania, t. j. veriteľovi patrí úrok v rovnakej výške a za rovnaké obdobie, bez ohľadu na to, či k omeškaniu dlžníka s platením úveru došlo alebo nedošlo.

23. 1. Pre spotrebiteľa je však nevýhodné, aby platil úroky až do zaplatenia istiny. Dojednanie, ktorého obsahom je platenie dohodnutých úrokov až do zaplatenia istiny, jeho postavenie zhorší. Pokiaľ by totiž spotrebiteľ, ktorý sa pre svoju ekonomickú situáciu dostal s plnením splátok úveru do omeškania, musel v dôsledku vyhlásenia predčasnej doby splatnosti úveru platiť dohodnuté úroky až do úplného splatenia istiny, zaplatil by v konečnom dôsledku sumu neprimerane vysokú ako náhradu za poskytnutie peňazí. Dohodnuté úroky predstavujú cenu peňazí za ich poskytnutie na vopred dohodnuté obdobie, tzn. že jej výška musí byť stanovená v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Dlžník teda presne vie, koľko bude povinný za poskytnuté peniaze veriteľovi zaplatiť.

23. 2. Túto vedomosť však dlžník - spotrebiteľ nemá v prípade dojednania, ktoré umožňuje navyšovanie tejto ceny bez jej presného ohraničenia. Keďže spotrebiteľ nevie predpokladať časový úsek svojho omeškania, nie je možné ani určiť celkovú výšku zmluvného úroku, ktorý sa môže bez fixného ohraničenia navyšovať neobmedzene. Takto stanovená cena teda nie je vyjadrená určito, jasne a zrozumiteľne. Z tohto dôvodu potom dojednanie, ktorým sa dlžník - spotrebiteľ zaviazal platiť dohodnuté

úroky až do úplného zaplatenia istiny po vyhlásení predčasnej doby splatnosti úveru spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a takéto dojednanie je teda porušením ustanovenia § 53 ods. 1 OZ.

23. 3. Na druhej strane postavenie veriteľa - dodávateľa sa aj bez uvedeného dojednanja nezhorší, pretože v prípade, ak mu v dôsledku nesplatenia úveru v dohodnutej dobe vznikne škoda, jeho právo zostáva zachované, pravda po zohľadnení zaplatených úrokov z omeškania, ktoré plnia funkciu paušalizovanej náhrady škody.

24. Dovolací súd dospel k záveru, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí.“

11/ Uvedenú právnu otázku následne totožným spôsobom riešili i ďalšie rozhodnutia dovolacieho súdu (napr. sp. zn. 2 Cdo 115/2019, 8 Cdo 237/2019, 8 Cdo 135/2020).

12/ Dovolací súd vzhľadom na predmetné rozhodnutie uvádza, že právny záver vyjadrený v uvedenom rozhodnutí je aktuálny a dovolací súd naň berie zreteľ aj v preskúmvanej veci . Podľa právneho názoru dovolacieho súdu dovolateľka opodstatnene namieta, že odvolací súd (a aj súd prvej inštancie) sa ním zvoleným riešením otázky „či v dôsledku poskytnutia ochrany slabšej zmluvnej strany má veriteľ právo na zaplatenie riadnych úrokov z úveru len do momentu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru“ odklonil od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu . Teda dovolateľka oprávnene namieta , že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

13/ Dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie je prípustné a zároveň dôvodné, a teda je potrebné napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť (§ 449 ods. 1 CSP). Keďže nápravu nemožno dosiahnuť iba zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd zrušil aj rozhodnutie súdu prvej inštancie (§ 449 ods. 2 CSP) a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

14/ Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazané právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 454 ods. 3 CSP).

15/ Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0. Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.